

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Δώδεκα Σεπτεμβρίου,
μηνὸς ζεστοῦ καὶ κρύου,

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτῆμ-Πασσά γιὰ δῶρο σὰς χαρίζω διαλεκτό.

Ἐννέα κι' εἴκοσι σὺν ἑξακόσια
καὶ πάλι γίνεται ροδάν' ἡ γλῶσσα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Φ.—Νᾶμαι νᾶμαι, Περικλέτο... κάνε τόπο νὰ περάσω,
νὰ σέ 'δῶ καὶ νὰ ξεράσω.
Μὲ τὸ τέλος τῶν πολέμων,
μὲ τὴν λύσσαν τῶν ἀνέμων,
μὲ τῆς Κρήτης τὰς σφαγὰς,
μὲ θυμάτων οἰμωγὰς,
μὲ τοὺς πρόσφυγας τοὺς πλάνους,
ποῦ βογγοῦν σπαρακτικῶς,
'στὰς κλεινὰς κοπροστεφάνους
ἔρχεται φαμελικῶς
ὁ στιχομανὴς ἀνάρτης
καὶ τῆς ἐξοχῆς ὁ μάρτυς.

'Δές με ντοῦρο καὶ παχὺ,
'χόρτασα τὴν ἐξοχή,
τοὺς γιालοὺς, τῆς πρασινάδες,
τῶν βατράχων σερενάδες,
τὸ κελάδημα τῶν γρύλλων,
καὶ τὸ κούνημα τῶν φύλλων.

Κι' ἂν ζοχάδες βγάζουν ἄλλοι,
πλὴν ἐγώ, βρὲ Περικλέτο,
μὲ τῆς ἐξοχαῖς ἐφέτο
ἐξοχάδες ἔχω βγάλει.

Κι' ὁ καθένας ἐτραγοῦδα
τοῦ Φαλήρου μας τὴν Σούδα.
'Ὡχου, μάννα, πῶς μυρίζει
τοῦ Φαλήρου τὸ γκερίζι.

Καὶ ζέφυρος ἀνήσυχος καὶ θορυβώδης πνέων
ἔφερε 'στὰ ρουθούνια μας βρῶμα καὶ τῶν γονέων,
κι' ἐφώναζα περιχαρῆς: «ἀνοίξετε τὸ στόμα
καὶ τὰ πορτοπαράθυρα γιὰ νὰ μᾶς ἔλθ' ἡ βρῶμα»,
κι' ἀνοίγαμε, βρὲ Περικλή, τὸ σπῆτι πέρα πέρα
κι' ἡ βαλσαμώδης μυρωδιὰ 'μπαινόβγαιν' ἐλευθέρα.

Κι' ἦταν μιὰ διασκέδασις κι' ἀπόλαυσις ὑπάτη,
κι' ὅταν 'περνοῦσε μιὰ στιγμή καὶ δὲν 'βρωμοῦσε κάτι,
τάρωματα τῆς ἐξοχῆς τὰ 'βρίσκαμε γελοῖα,
κι' ὅλους ποῦ λὲς μᾶς ἔπιανε βαθεῖα μελαγχολία,
καὶ μόνο ποῦ δὲν κλαίγαμε
καὶ λυπημένοι 'λέγαμε:

«περίεργον!... πῶς σήμερον ἡ Σούδα δὲν ἐθρώμησε
καὶ ζωογόνον ἄρωμα σὰν χθὲς δὲν μᾶς ἐκόμισε;»

Κι' ἐπιτροπαῖς κατέβαιναν νὰ ποῦν περὶ τῆς βρώμας
τὰς ὀρθοτέρας γνώμας,
κι' ὅσον ἐγώ τῆς ἔβλεπα 'τίναζα τὰ μαντύλια μου
κι' ἔλεγα 'στὴ φαμήλια μου:
«τώρα ποῦ πρώταις ἔγιναν καὶ δευτέραις καὶ τρίταις
θὰ πλημμυρήσουν μυρωδιᾶς μικραῖς μεγάλας μύταις».

Κι' ἐγύριζα 'στὸ σπῆτι μου
κι' ἐτέντωνα τὴ μύτη μου,
κι' ἐφώναζα «καρδίτσα μου,
ἀγάπη μου Σουδίτσα μου,
ψυχούλαις μας βρωμίτσαις μας
καὶ σεῖς ἐπιτροπίτσαις μας».

Καὶ πρὶν, Πατρίε, τὸν Τούρκο
νὰ τὸν ἀφήσῃς πτώμα,
βούρκος σκεπάζει βούρκο,
βρῶμα σκεπάζει βρῶμα.

Βαρῶτε νὰ περάσω,
πάλι καιρὸς νὰ ὀράσω,
καὶ μὲς 'στὰ Παρλαμέντα
ν' ἀρχίσω τὴν καυθέντα.

Δέξου με μὲς 'στοὺς κόλπους σου, πτολίεθρον ἐξάστιον,
ὡς πρόσφυγα τῆς ἐξοχῆς, καὶ δός μου σιτηρέσιον.
'στῆς σκόνης σου τὰ σύννεφα συντύλιξε με πάλιν,
κι' ἐκεῖθεν ἀσπροπρόσωπος νὰ ψάλω σὰν καὶ πρῶτα
ἐκείνην τὴν ἀξέχαστον, τὴν Τουρκομάχον πάλιν,
καὶ τῆς λεπτῆς πατούσας μας τὸν τίμιον ἰδρώτα.

Ἐπόθησα τῶν Ἀθηνῶν τοὺς προσφιλεῖς ὀμίλους,
κι' ὡς Ἐλιέζερ σταματῶ, μὰ δὶχὼς τὰς καμήλους,
σὲ βρύσαις καὶ πηγάδι,
πλὴν ὅλα χάσκουν ἄδεια.

Νερό δὲν χύνει κάνουλα, νερό δὲν στάζει τρύπα,
καὶ τρέχω μιὰ 'στὸν Δήμαρχο καὶ μιὰ 'στὸν Σουμαρίπα.
Τόσος παρὰς δὲν χύνεται γιὰ τὸ νερό χαράμι,
ὁκάδες 'βρίσκονται παντοῦ κι' ἐγὼ δὲν βλέπω ὄραμι,
κι' ἂν πᾶς, Μαριῶ μου, γιὰ νερό,
θὰ χάσης ἄδικα καιρό,
θὰ χάψης μόνο μνίγαις
καὶ θάλλης ὅπως 'πῆγες.

Σπάζουν ἢ στάμναις ἀδειανᾶς,
καυγᾶς, σκουνητάτα, φωναῖς,
κι' ὁ Σουμαρίπας κατὰ γῆς ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ του
σὺν Ἀδρῶν, βρὲ Περικλῆ, κτυπᾷ μὲ τὸ ραβδί του,
καὶ βλέπεις νὰ πετοῦν νερά
καὶ ν' ἀναβλύζουν ὕδατα,
καὶ σὺ μαζί μου, φουκαρᾶ,
δρασκέλα τα καὶ πῆδατα.

Δέξου με μὲς 'στοὺς κόλπους σου, λευχειμονοῦσα πόλις,
ποῦ πάντα σπινθηροβόλεις ὡς ἐσπινθηροβόλεις.
Μ' ἕνα κονιοστέφανον τὴν κεφαλὴν μου στέφω,
κι' ἀπὸ τῆς βρώμικας ἔρχομαι, 'στῆς βρώμικας ἐπιστρέφω.

Μοῦ 'σωθήκαν τὰ λιανὰ,
καὶ γιὰ τοῦτο μὲ φροντίδα
βλέπεις νὰ 'ρωτῶ ξανὰ
γιὰ τὴν ἔρμη τὴν Πατρίδα.

Ἐλα, φῶς μου Περικλέτο, 'πὲς μου γιὰ πολιτική,
'πὲς μου γιὰ τὴν συμμαχία τὴν Ἑλληνοτουρκική,
γιὰ τὴν δόξα τὴν μεγάλη
καὶ τὸν Ὄσμανιὲ τοῦ Ράλλη,
'πὲς μου γιὰ τὴν ταμπακέρα,
ποῦ τοῦ 'δῶσαν ἐκεῖ πέρα.

Ἐλα 'πὲς μου, Περικλέτο, Γιάννης πίνει καὶ κερνᾷ;
τάκυβερνητο Κουβέρνο 'πὲς μου ποῖος τὸ κυβερνᾷ;
'πὲς μου γιὰ τὸν Θεόδωρ
ἂν ἀκόμη σὺν καὶ πρῶτα
τριαντάφυλλα φορῇ
'στὴ χυτὴ του ρεδιγκότα.

Μὰ λέγε μου τί γίνεται τοῦ Βασιλῆα τὸ γράμμα
γιὰ τὰς μεταρρυθμίσεις;
μιὰ μιὰ θὰ γίνη χωριστὰ κἂν καὶ πολλαῖς ἀντάμα;
θέλω νὰ μὲ φωτίσης.

Π.—Τὸ Βασίλειον τῶν λάλων ἄλλος τὸ κυβερνᾷ,
κι' ὁ σεβάσμιος ὁ θεὸς μὲ νταούλι καὶ ζουρνᾶ
λουλουδάτος καρτερεῖ
γιὰ ν' ἀλλάξουν οἱ καιροί.

Ἡ γραφὴ τοῦ Βασιλῆα
'ἔξυπνησε τοὺς προκομμένους,

κι' ἄρχισε παντοῦ δουλειὰ
γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ γένους.

Κι' ὁ Ζαήμης, Φασουλῆ,
νύκτα μέρα τὴν διαβάζει,
κι' ἂν ἡ γλῶσσα δὲν 'μιλῇ,
ἀλλ' ὁ νοῦς του κατεβάζει.

Σκέπτεται σὲ τόσους σάλους
μεταρρυθμίσιν σοφῇ,
καὶ φωνάζει πρὸς τοὺς ἄλλους:
«ἐρευνᾶτε τὴν γραφὴν».

Κι' ἐμβρόντητος ἐξίσταται πότε καὶ πῶς θὰ γένουν
καὶ μέσ' ἀπ' τὰ μουστάκια του μεταρρυθμίσεις βγαίνουν.
'Υπάρχει ζήλος φλογερὸς καὶ θέλησις πολλή
γιὰ τοῦτο τὸ Ρωμαϊκὸ τὸ τρις ἀνάθεμά το,
ἂν ὅμως πάλι μείνωμε σὺν πρῶτα, Φασουλῆ,
ὁ λόγος σου μ' ἐχόρτασε καὶ τὸ ψωμί σου φάτο.

Ἐγὼ τὸν ζῆλον ἐκτιμῶ, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ,
κι' ἂν δὲν γενῇ καὶ τίποτα πεντάρα δὲν μᾶς μέλει.
Θέλεις καὶ σὺ, θέλω κι' ἐγὼ, τὸ θέλεις μᾶς ἀρεῖ,
βλέπε τὴν ἀφοσίωσιν,
κι' ὅσο γιὰ τὴν βελτίωσιν
νομίζω πῶς μᾶς ἔγινε σκόλοφ ἐν τῇ σαρκί.

Κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρεχάματα, δουλειᾶς μὲ φούνταις,
κι' ἐγὼ προχθές, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ 'πῆγα 'στὰ Σιντα
μεταρρυθμίσεις ἐσκουζα 'στὸν βιολιτζῆ νὰ παίζῃ
κι' ἄμην, Χριστὲ, κι' ἄς φέξῃ,
κι' ὁ Τόμαν, ποῦ τὸν 'ἴδρωσε τῆς Θέμιδος δουλειᾶ,
'πῆρε τὸ τουφεκάκι του κι' ἐπῆγε γιὰ πουλιὰ,
κι' ἐκεῖ ποῦ μόνος 'πῆγαινε σὲ τόπους μακρινούς
μεταρρυθμίσεις ἔβλεπε γιὰ τσαλαπετεινούς.

Κι' ἂν 'ρωτᾷς καὶ γιὰ τὸν Ράλλη, τὸν 'ρωτοῦν πολλοὶ μαρτυροῦν
«Δημητράκη, 'πὲς μας τ' εἶδες μὲς 'στὴν ξακουσμένη Πύλη»
Εἶδα φερετζέ, πασοῦμι,
κι' ἔφαγα ραχάτ λουκούμι,
καὶ καρπούζ σαλατασί
μὲς 'στῆς Πόλις τὸ Τσαρσί.

'Πῆγα δὲ καὶ 'στὸν Σουλτάνο
σύμμαχό μας νὰ τὸν κάνω,
κι' ὁ Σουλτάνος βάζωντάς με μὲς 'στὸν μουσαφίρ-ὄντᾶ
μοῦλεγε χαμογελῶντας «μπουγιουρούμ καὶ γκέλ μπουμπῆ».

Πῶς περνᾶτε; γιὰ τὴν ὥρα καθὼς βλέπετε ἡσυχία,
κι' ἀπὸ μιὰ κουβέντα σ' ἄλλη
πρῶτος μεῦπε «τζάνουμ Ράλλη,
ἄντε μπακαλοῦμ νὰ 'δοῦμε, κάνομε μιὰ συμμαχία».

Κάνομε, Καλὶφ, τοῦ λέγω, γείτονάς μας πρῶτος εἶσαι,
καὶ στρωμένοι 'στὸν σοφᾶ
τάπαμε κρυφὰ κρυφὰ,
κι' ἡ μεγάλη συμμαχία 'πῆρε τέλος ἔψε θύσε.

Ἦτ' ἐσπῆξαμε τὸ χέρι καὶ μοῦ βάζει μιὰ κορδέλα
καὶ τὸν Ὄσμανιὲ μοῦ δίνει, ποῦ λαμποκοποῦσε τρέλλα,
κι' ἀφερὶμ, μοῦ λείει, Ράλλη, θὰ σὲ κάνω καὶ Πασσᾶ,
πεκεὶμ, κι' ἐγὼ τοῦ λέγω, Πετισάχμ τὸς γιασᾶ.

Ἐστριψε, βρὲ Φασουλῆ,
τὸ τσερβέλο καθενός,
Δύσις δὲ κι' Ἀνατολή
συζητοῦν τὸ γεγονός.

Πάταγος καὶ γδοῦπος τόσος,
κι' ὁ Μουράθιφ ὁ Ρώσος
ἂν αὐτὴν τὴν συμμαχίαν ἔπαθε παροξυσμὸν
καὶ προτείνει 'στὰς Δυνάμεις καὶ σ' ἐμᾶς ἀφοπλισμὸν.

Καθεμιὰ μεγάλη γκλάβα
τρέμει τὰς ἀνατροπὰς,
πλὴν ἐμεῖς τῆς λέμε «τράβα
καὶ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς»;

Συμμαχία τεφαρίκι,
σ' ὅλους ξαφνικὸ χαστοῦκι,
ὅμως ἔξαφνα—τί φοίκη!—
σύμμαχοι Βασιβούζοι.

μ' ὅλη μας τὴν συμμαχία καὶ τὸν Ὄσμανιὲ τοῦ Ράλλη
μὲς 'στὴν Κρήτη πετσοκόβουν γυναικόπαῖδα καὶ πάλι.

Νία βάσανα καὶ πάθη μέσα 'στ' ἄλλα τὰ νωπὰ,
πλὴν ὁ κύριος Ζαήμης οὐδετέρως σιωπᾷ,
καὶ φουρκίζονται πολλοὶ
πῶς καθόλου δὲν 'μιλεῖ.

Κι' ἂν 'μιλᾷς κι' ἂν δὲν μιλᾷς
μόνο λόγια ποῦ χαλᾶς,
τάχα τί 'μπορεῖς νὰ κάνῃς;
στέλλει νόταις 'στὰς Δυνάμεις
καὶ 'στοὺς Κρητὰς συμβουλὰς.

Γκόντεμ ὁ Τζῶν Μπούλ φωνάζει, καὶ μ' ὀδοῦζια βροντᾷ,
πρίτς ἡ σύμμαχος ἡ Πύλη καὶ σικτίρ ἀνταπαντᾷ.
'Στὸν Σουλτάνο λέν οἱ Φράγκοι: «τὸν στρατὸ σου νὰ τὸν
δὲν θὰ γίνη τέτοια χάρις, (πάρης,»
νὰ τὸν πάρης, δὲν τὸν πέρνω,
τὸ κεφάλι μου δὲν γέρνω,
κι' ἂν ἀνοίξουν ἀπουκαπόρταις κι' ἂν τὰ κάστρα μείνουν τρύ-
ξερω χωράτᾳ πῶς εἶναι, τζιριντζάντζουλαῖς, τερτίπια. [πια
Μὲ τὸν Φράγκο μὴν τὰ βάνης,
δὲν τὸν πέρνω, τί θὰ κάνῃς;

Φας.—Κρητικοὶ κατακαυμένοι, μὲς 'στὴν τόση μου χαρὰ
δὲν ἐπίστευα ποτέ μου πῶς καὶ ταύτη τὴ φορὰ
θὰ σὺς σφάζουν αὐτόνομους
μὲς 'στὰ σπῆττα, μὲς 'στοὺς ὀρμάους,
καὶ θὰ βλέπω σὺν καὶ πρῶτα 'στὴν πολυκαυστὸν τὴν γῆν
τῶν κλεινῶν βασιβούζοικων τὴν αὐτόνομον σφαγὴν.

Δὲν τὸ πρόσμενα καὶ τοῦτο μέσα 'στ' ἄλλα τὰ πευκατὰ,
πλὴν χαρήτε, Κρητικοί,
ποῦ πλανᾷσθ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ὅλοι ταύτη τὴ σφαγὴν σας τὴν θαρροῦν γιὰ τελευτάτα.

Δὲν θὰ 'δῃ σφαγὴ καινούρια τὸ νησί τὸ 'ματωμένο,
ποῦ τὸ ζῶνουν τὰ πελάγη,

νά παρηγοριά κι' ἐλπίδα γιὰ τὸν κόσμον τὸν σφαγμένο
καὶ γι' αὐτὸν ποῦ δὲν ἐσφάγη.

Φέγγει τῆς αὐτονομίας ροδοδάκτυλος ἡμέρα,
κι' ἡ περίδοξος Εὐρώπη, ποῦ προστάτις παραστέκει,
ὄλους τοὺς βασιθευζούκους θ' ἀφοπλίσῃ πέρα πέρα,
θὰ τοὺς πάρῃ τὸ χαντζάρι καὶ θ' ἀφήσῃ τὸ τουφέκι.

Πάλι μπόμπαις, πάλι κτύποι,
μαρτυριῶν ἐβδομάδες,
μόν' ὁ Θεωράκης λείπει
γιὰ νὰ στείλῃ τῆς ἀρμάδας.

Ποῦν' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς,
ὁ καθ' ὅλα φλογερὸς,
ποῦ 'τηγάνιζαν μαρίδες τὰ καράβια μιὰ χαρὰ
'στοῦ Φαλήρου τὰ νερά,
κι' ἐκαπνίζαν νύκτα 'μέρα,
κι' ἐθολώναν τὸν αἰθέρα;

Ποῦ τόσος σάλος; ποῦ μπαταρίαις;
ποῦ τῶν ναυμάχων ἡ φασαρία;
Πᾶνε τὰ χρόνια τὰ περασμένα,
τώρα δὲν βλέπω καπνὸ κανένα,
μόνο μουστάκια μουγγοῦ Ζαήμη,
καὶ μιὰ φεργάδα δὲν εἶν' ἐτοίμη.

Μήτ' ἐν' ἀκούεται σὰν πρὶν πιστόλι,
μήτε γιὰ πόλεμο συνομιλίας,
καὶ μὲς 'στὸ πέλαγος γυρνοῦν οἱ στόλοι
γιὰ λαθρεμπόριο περιπολίας.

Τὼρ' ἀναπαύεται γενναία πλάσις,
τώρα κλειδόνουν σεπτὰ τεμένη,
τώρα πολέμαρχοι γῆς καὶ θαλάσσης
ἀπολαμβάνουν προδιβασμένοι
μακρὰν τοῦ τρόμου, μακρὰν τῆς φρίκης,
καρποὺς ἀφθόνους πρόσφατου νίκης,
καὶ κάνουν βρίζταις συχναῖς σὲ σπήτεια
μὲ τῆς σπαλέταις των, μὲ τὰ σειρήτεια.

Τώρα βελτίωσις, ζωὴ καὶ κότα,
καὶ τοὺς κροτάφους μας ἡ δόξα θίγει,
τὸ δὲ Ρωμαῖκο καθὼς καὶ πρῶτα
προετοιμάζεται νὰ ξαναφύγῃ.

"Ὅλο τὸν κόσμον πάρτον καὶ δέστον,
πάει κι' ὁ Βίσμαρκ... Θεὸς 'σχωρέστον.
Κάτω κατέπεσε μέγας νεκρὸς
τῆς γῆς τὸ σκιάχτρο κι' ὁ Πρῶσσος Ἄρης,
ὅμως τὸν ἐκλαυσα κι' αὐτὸν πικρῶς,
ἂν κι' ἦτο πέτρα καὶ μακελλάρης.

Μὰ μὴ 'ρωτᾷς πῶς ἐκλαψα καὶ μιὰν Αὐτοκρατορίσσαν,
ποῦ διόλου δὲν τὴν 'γνώρισα,
μιὰ ποῦ δὲν 'πάτησε ποτὲ τὸ σκαλοπάτι Θρόνου
κι' ἔτρεχ' ἐδῶ κι' ἔτρεχ' ἐκεῖ Βασίλισσα τοῦ πόνου.
Μιὰ ποῦ μικρὴ παρηγοριά δὲν εὗρισκε 'στὸ Στέμμα,
κι' ἔθαψε σίδερο τρελλοῦ τὸ κυανοῦν τῆς αἵμα.

Ποῦ λαχταροῦσε μόνῃ τῆς 'στῆς μοναξιάς νὰ λάμπῃ,
καὶ νὰ τὴν λὲν Βασίλισσα λουλουδισμένοι κάμποι,
καὶ κάθε τέχνης ὁμορφῆς τ' ἀθάνατα Βασίλεια
καὶ 'βλέπαμε τὸν ἴσκιό τῆς 'στ' Ἀνάκτορα τ' Ἀχλὺ.

'Στῆς Ἐλισσάβητ τὴν θανῇ
καθένας κλαίει καὶ πονεῖ,
καὶ γέρος Καῖσαρ, ποῦ κακὴ τὸν κατατρέχει μοῖρα,
σκουπίζει μαῦρα δάκρυα μ' ὀλόμαυρη πορφύρα.

Κλαίω κι' ἐκεῖνον τὸν φονιᾶ,
κι' ὅλον τὸν ψεύτη τὸν ντουιᾶ,
ποῦ τὴν ζωὴν τὴν ἔκανε τρελλοῦ παπᾶ Βαγγέλιο,
κι' οὔτε τοῦ πρέπει κλάψιμο, κι' οὔτε τοῦ πρέπει γέλιο,
καὶ θᾶναι μοναχὴ χαρὰ
γιὰ τοῦτον τὸν πλανήτη
νὰ συγκρουσθῇ μὲ τὴν οὐρὰ
περαστικοῦ κομήτη.

Ἐμπρὸς, κυρία Φασουλῇ,
κι' ἐχουζουρέψαμε πολὺ.
'Αγόρι μου, κορίτσα μου,
σκυλί μου, γαϊδουρίτσα μου,
'στὸν δρόμον τῶν Πινακωτῶν
καὶ πάλιν ἄς καθίσωμεν,
κι' ὅσον μᾶς εἶνε δυνατόν
κι' ἐμεῖς ἄς βοηθήσωμεν
τὴν μέλλουσαν ἀνθρώπῳ καὶ περισυλλογῇ,
παρλάτας ἀτελείωτης ἀκένωτον πηγῇ.

Βροχὴ μεταρρυθμίσεων, παντοῦ καινούριο χρῶμα,
δὲν εἶναι πλέον ὁ Ρωμηὸς σαλιάρης κι' ἐπιπόλαιος,
κι' ἐμεῖς ἀφοῦ 'χορτάσαμε τῆς ἐξοχῆς τὴν βρῶμα
καιρὸς νὰ δοκιμάσωμε λιγάκι καὶ τῆς πόλεως.

Βροχὴ μεταρρυθμίσεων, σχεδίων εὐφορία,
κι' ἐγὼ νομίζω φρόνιμον μὲ τὰς μετακομίσεις
ἡ σάλα νὰ μεταφερθῇ μὲς 'στὴν Τραπεζαρία
γιὰ νὰ φανῇ πῶς κάνομε κι' ἐμεῖς μεταρρυθμίσεις.

Π. — Τώρα ποῦλθεσ πανοικεῖ
'στὴν Εὐρώπῃ πανικοί,
πλημμυροῦν ἀναρχικοί,
καὶ τρομάζουν μ' ἀπειλὰς
ἐστεμμένους κεφαλὰς.

Τί χαρὰ σου, Φασουλῇ,
ποῦ δὲν ἔτυχε νὰ γίνῃς
ἐστεμμένη κεφαλῇ,
κι' ὅπως εἶσαι καὶ θὰ μείνῃς.

Φασ. — Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, ποῦ τόσα μ' ἐξιστορεῖς
σηκώνοντας τὸ ξύλο σου 'πὲς μου τὸ καλῶς ὠρισε.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ὅλο μέτρα καὶ ρυθμίζει
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.